

שטיפת המוח האסלאמית (דעווה) כלפי המערב

דוד בוקעי

שהללו מביאים מהמקרא. הדבר נעשה בבחינת "ענה כסיל כאיוולתו פן ייחשב חכם בעיניו". החיבור יכול לשמש כלי לתגובה מיידית בכל פעם שנתקלים בהתייחסות לציטוטים של דברים ללא תובנה, שהם חלק מן התעמולה המוסלמית, ובהם מידה גדושה של רשעות.

הציטוטים מהקוראן הם רבים ומכאן ההתלבטות אם להביא את תרגום המקור בעברית. האסלאם אוסר על תרגום הקוראן. מבחינת המוסלמים, מדובר ביצירה מושלמת שבלתי אפשרי לחקותה, אך בעיקר כוונת המוסלמים שאנשים יקבלו את העמדה והפרשנות שלהם, וככל שיהיו נבערים יותר באשר למקורות כך התעמולה שלהם תתבסס יותר. זהו בדיוק המאבק על "המזרחנות" (Orientalism) כשהעמדה הערבית-אסלאמית שוללת מניה וביה את כל המחקר המערבי המפואר, בעיקר הגרמני.¹ מחד גיסא, אם נשאיר את תרגום המקור באנגלית, הדבר מקשה על הקורא העברי. מאידך גיסא, בכך ניתן להשוותו לשימוש המניפולטיבי של התעמולנים האסלאמיסטיים בשפה האנגלית.

קיימים שלושה תרגומים לעברית. האחד, התרגום המדעי הקלאסי של יואל יוסף ריבלין, שנצמד לטקסט הערבי אך הוא מליצי וקשה לקריאה שוטפת; השני, של אהרון בן שמש, עם הערות שוליים אך בעברית שוטפת, שאיננה צמודה למספור הפסוקים; והשלישי הוא ניסיון מדעי בתרגום של אורי רובין, שהמבנה המשפטי שלו עדיין מסורבל ומסובך ובכל מקרה, הוא מכוון לפייס ולהחניף, במקום להשתמש במלים הנכונות. אפילו בתרגום לאנגלית של מתרגם פקיסטני אוהד לעניין האסלאמי ונוטה לצמצום והקלה, אין בריחה משימוש במלים הנכונות. שתי דוגמאות

התעמולה האסלאמית עולה כפורחת בעולם בד בבד עם גשוגו הטרור האסלאמי. היא מבוססת תמיד על הצהרות, אמירות וקביעות טוטאליות שאין בהן אפילו שמץ של ספק לגבי האמת והצדק המוחלטים של הצד האסלאמי לעומת עוצמת הרשעות והדיכוי של אויבי האסלאם. היא מגיעה לממדים אבסורדיים בקביעות כמו: "האסלאם יצר ועיצב את עקרונות זכויות האדם הנעלות 1300 שנה לפני שנוסחו על-ידי האומות המאוחדות"; או: "כל עמי העולם צריכים לצפות וללמוד את ערכי הדמוקרטיה וחירויות האדם כפי שבוצעו בפועל באסלאם". הבעיה היא כפולה: ראשית, הם מאמינים בדברים הללו באופן מוחלט, בבחינת ממד תרבותי מובהק; שנית, בולטת התופעה המדהימה של קיום יחס ישר בין העלייה בעוצמת הטרור האסלאמי, למשל מספטמבר 2001, לבין התעמולה האסלאמית בכל אמצעי התקשורת האפשריים, בבחינת בעלי-ברית שותפים. מערך היחסים הזה בין דעווה לג'יהאד קיים עוד מתחילת האסלאם ונתפש מאז כאסטרטגיה המנצחת.

החיבור שלפנינו מבקש להפריך את התעמולה האסלאמית על מאפייניה. המאמר מעלה את כל טענות התעמולנים האסלאמיסטים (המוסלמים ותומכיהם במערב), מסביר ומראה עד כמה הן מנותקות מהמציאות וחסרות שחר. בחלקו האחרון, המאמר עלול להיתפש אפילו כאפולוגטי, כשהוא מפרך את הטענות

המזרחן ד"ר דוד בוקעי מרצה בביה"ס למדע המדינה באוניברסיטת חיפה. פרסם וערך ספרים רבים בנושא האסלאם והמזרח התיכון. חבר מערכת נתיב.

spreading corruption in the land it shall be killing all humanity. And whosoever saves a life saves the entire human race. **Our apostle brought clear proofs to them, but even after that most of them committed excesses in the land.**

יתר על כן, הפסוק הבא אחריו (פסוק 33) מבהיר את כל הסוגיה בברור:

הלוחמים באללה ובשליחו והמבקשים למלא את הארץ חמס, יומתו לפי חרב, או ייצלבו [במקור ייתלו], או ייכרתו יד ימינם ורגל שמאלם, או יגורשו מן הארץ. זה גמולם, ולקלון יהיה להם בעולם הזה. בעולם הבא צפוי להם עונש כבד [במקור, מלא אימה].

למציאות טרוריסטית אימה ומבהילה זאת, לפסוקים המדגישים חיסולים ורצח, מתייחסים התועמלנים האסלאמיסטים ואומרים כי "הריגת כל נשמה חפה מפשע שנואה על-ידי אללה הכל-יכול הרואה בה פשע כלפי כל האנושות."

מדוע זה קורה? מדוע אין כל בעיה תעמולתית בהפצת נתונים כאלה? בחלקו, הדבר נובע מהצדקה הלכתית. מוחמד מצוטט כמה פעמים בקובעו כי "מלחמה היא הונאה"⁴, ובשני מקומות בקוראן מופיעה הקביעה שאללה מרמה את הבלתי מאמינים והצבועים: "הצבועים מנסים לרמות את אללה, אך אללה מרמה אותם"; "הכופרים מנסים לאסור אותך, או לחסל אותך או לגרש אותך. הם מתכננים אך גם אללה מתכנן, והתכנון של אללה הוא הטוב ביותר."⁵ אם אללה מרמה את הכופרים ואם מוחמד קובע כי מלחמה היא הונאה – הדרך לשימוש המופרך בנתונים קצרה.

סורה 2 פסוקים 190-191:

הילחמו למען אללה באלה אשר יילחמו בכם, ואל תשלחו יד (בתרגום האנגלי: do not transgress limits). אללה אינו אוהב את השולחים יד. הרגום באשר תמצאום וגרשום מן המקום ממנו גרשכם. כי התאנותם לכם חמורה מהריגתכם אותם. ואולם אל תילחמו בהם אצל המקדש הקדוש, אלא אם כן יילחמו הם בכם בו. אם יילחמו בכם הרגום, כי זה גמולם של הכופרים.

לפסוקים אלימים אלה מתייחסים התעמלנים האסלאמיסטים כהוכחה למתינות ורחמים. מדוע? משום שיש התייחסות לא לחצות מגבלות (do not transgress limits). אך אין בזאת דבר וחצי דבר באשר לרדיפת שלום ולרחמים. אפשר אפילו לראות בזאת סוגיה טקטית של חיסכון בלוחמה בשדה-הקרב: לא להקצות משאבים למלחמה מעבר לנדרש, או נדיבות כלפי הנכנע לאחר הניצחון, המקובלת בחברה הערבית. יתר על כן, מי קובע

יסברו את האוזן: פסוק 4 בסורה 47 מדבר במפורש על עריפת ראש. התרגום המדויק לאנגלית של אחמד עלי הוא smite their necks (פדרב אל-רקאב), אך אצל רובין התרגום הוא: "הכו בהם לפי חרב." כך גם סורה 8 פסוק 12. באותו מקום מוזכרת המילה טרור (רהב), אך התרגום של רובין הוא אימה. התרגום של אחמד עלי הוא strike terror. כך גם בסורה 8 פסוק 60 וכך גם באשר לשורש גי'האד. על פי רוב, התרגום צריך להיות: "להילחם במלחמת קודש", אך התרגום אצל רובין הוא להיאבק, להתאמץ.

למרות זאת, נמצאה פשרה למען הקורא בעברית: במקום בו לא היתה בעיה עקרונית – נעשה שימוש בתרגום לעברית של רובין.²

■ "האיסור להרוג נשים, ילדים וזקנים"

ה תעמלנים המוסלמים משתמשים בפסוקים מהקוראן ומהחדית' כדי להוכיח כי האסלאם היא דת סובלנית האוסרת הריגת נשים, ילדים וזקנים, כאילו אין הדבר מובן מאליה ומבוסס על ערכי מוסר אנושיים בסיסיים. לאחר מכן הם תוקפים את היהדות והנצרות כדי להוכיח שהן, בניגוד לאסלאם, אינן אוסרות זאת.³

■ ציטוטים מהקוראן:

סורה 5 פסוק 32 (הציטוט מתרגום המקור לאנגלית):

If any one slew a person – unless it be for murder or for spreading mischief in the land – it would be as if he slew the whole people: and if any one saved a life, it would be as if he saved the life of the whole people.

מתוך שבח עצמי טוענים האסלאמיסטים כי "בפסוק נאצל זה אנו רואים בבירור שאללה הכל-יכול מכבד את כל הנשמות החפות מפשע שהוא יצר. הריגת כל נשמה חפה מפשע כל כך שנואה על-ידי אללה, שהוא מחשיב אותה כפשע כלפי כל האנושות". וכדי להוכיח כי האסלאם הוא רחום וחנון בניגוד לברית הישנה, הם מצטטים מהושע פרק י"ג פסוק 16, כי יש להרוג נשים הרות ואף עוברים כדי להגשים את העונש אשר הובטח על-ידי אלוהים. הבעיה היחידה היא שפרק י"ג בספר הושע מסתיים בפסוק 15. הבעיה בציטוט הזה של סורה 5 פסוק 32 חמורה יותר, והיא טיפוסית לתעמולה האסלאמית הנוהגת לצטט רק חלק מתוך הפסוק ולהתעלם מחלקו האחר והרלבנטי. להלן הפסוק המלא (החלקים המודגשים אינם מצוטטים בתעמולה האסלאמית):

That is why we decreed for the Children of Israel that whosoever kills a human being except for murder or for

אך אולי יותר מכל, אנו מוצאים את הציווי להילחם בכל אויבי האסלאם בכל האמצעים, כולל עריפת ראשים, אשר משמש בסיס תיאולוגי להצדקת השחיטות המבוצעות על-ידי קבוצות הג'יהאד העולמי כיום:

כאשר תתקלו בכופרים הכו בהם לפי חרב [במקור: ערפו את ראשם], ולאחר שתעשו בהם שפטים, כבלו בכבלים, ומעתה הברירה בידכם לחון או לחייב בדמי כופר... עד שוך המלחמה.¹²

■ ציטוטים מהחדית'

האסלאמיסטים מביאים ארבעה סיפורים מהחדית', המתייחסים בפועל לאירוע אחד,¹³ כאילו נאמרו בארבעה אירועים שונים:

"סיפר עבדאללה, כי שליחו של אללה אסר הריגת נשים וילדים"

כפי שמוסרים אל-בוחיארי ומוסלם¹⁴

"סיפר אבן עומר, כי שליחו של אללה אסר הריגת נשים וילדים,"

כפי שמוסרים אל-בוחיארי ומוסלם.¹⁵

כאן באות שלוש התייחסויות שונות מהחדית' להצדקת העמדה:

סיפר רבאח אבן רביע: שליחו של אללה אמר לח'אלד בן אל-וליד לא להרוג נשים או משרת שכי;¹⁶ סיפר מאלכ אבן אנאס על האיסור להריגת נשים וילדים במסעות צבאיים, אך אם אין אפשרות להרוג את האויב, כי אז זה אפשרי;¹⁷

סיפר אחמד אל-תירמידי כי אבן עבאס אמר: כאשר שליחו של אללה פרש את צבאותיו, הוא היה נוהג לומר להם לא להתנהג בבגדנות, ולא לנהוג באופן בלתי פרופורציונאלי בחלוקת השלל, ולא להתעלל באלה שהורגים, ולא להרוג ילדים.¹⁸

למרות שהתעמלנים האסלאמיסטים אינם מתייחסים לגורמים לכך, אל-תירמידי מציין שהסיבה העיקרית למנוע את חיסול הילדים והנשים הוא הרצון לקחת אותם בשבי, לאסלם את הילדים ולקחת את הנשים כשפחות. כך אנו מוצאים חדיית' המיוחס למוחמד:

אין שום קבוצת אנשים על-פני האדמה שאתם לא יכולים להביא לי מהם מוסלמים. והדבר המוצלח ביותר בעיני כי תביאו לי את נשותיהם ובניהם ותהרגו את הגברים.¹⁹

התעמלנים האסלאמיסטים גם אינם אומרים כי השתתפות בג'יהאד עם הנשמה והגוף היא הפעולה העילאית והמומלצת ביותר בתפישות האסלאם וכי שכרה הוא גן עדן, כפרס הטוב ביותר וכתגמול העליון של המאמינים:

את המגבלות? בהתאם לאילו קריטריונים? מתי יש להפעיל את המגבלות ובאילו נסיבות? ברור כי מדובר בהחלטה אסלאמית בלבדית המאופיינת על-ידי הפסוק:⁶

(למאמינים) אשר יוצאים עליהם למלחמה ניתנת בזאת רשות (להשיב מלחמה), כי נגרם להם עוול.

חשוב להבין כי השלב השלישי בקריירה של מוחמד, שלב הג'יהאד הטוטאלי למען אללה, מאופיין כבר בהתנהגות ובפעילות אגרסיבית ומחרחרת מלחמה. כך אנו מוצאים את שתי ההתייחסויות בקוראן:

הוא אשר שלח את שליחו להביא את דרך הישר ואת דת האמת כדי שישליטה על הדתות כולן, אפילו יתעבו זאת המשתפים.⁷

הוא אשר שלח את שליחו להביא את דרך הישר ואת דת האמת, כדי שזו תגבר על כל הדתות, ואין עד כמו אללה.⁸

השינוי הרדיקאלי לג'יהאד התקפי ואלים של האסלאם מיוצג על-ידי סורה 9, היחידה בקוראן אשר איננה פותחת "בשם אללה הרחמן הרחום", משום שהיא עוסקת במלחמה ובאלימות. סורה 9 היתה האחרונה שהתגלתה. הפסוקים 129-130 של הסורה התגלו בתחילת שנת 631 ואילו הפסוקים 1-29 התגלו כמה חודשים אחר-כך. במובן זה, אכן, סורה 9 מייצגת את האסלאם החדש, התוקפני, האלים, המתפשט, הכובש. כך אנו מוצאים בסעיף 5 את "פסוק החרב", שעל-פי פרשני האסלאם הקלאסיים ביטל את כל הפסוקים מעידן מכה בדבר הליכות שלום:

עם תום החודשים הקדושים, הרגו את המשתפים בכל מקום אשר תמצאום, ותפסו אותם וכתרו אותם וארבו להם בכל אתר ואתר. ואולם אם יחזרו בתשובה ויקבלו את התפילה וייתנו זכאת [כלומר, אם הם ימירו את דתם לאסלאם] שלחו אותם לחופשי כי אללה סולח ורחום.⁹

כאן אנו כבר מוצאים את השינוי הטוטאלי ביחס כלפי היהודים והנוצרים, "עמי הספר":

הילחמו באנשים [במקור: אנשי הספר, כלומר היהודים והנוצרים] אשר אינם מאמינים באללה ולא ביום האחרון ואינם מקדשים את אשר קידשו אללה ושליחו, ואינם מחזיקים בדת האמת, עד אשר ישלמו את הג'יזיה כמו דיהם, בעודם מושפלים.¹⁰

ואם לא די בכך, לאחר המלחמה בכופרים ובעמי הספר, באה הפנייה למלחמת ג'יהאד גם נגד הצבועים מקרב המוסלמים:

הוי הנביא, קום להיאבק בכופרים ובמתחסדים והקשה ידך עליהם. בג'יהנום ידורו, ושם יהיה סופם המר.¹¹

האסלאם באמצעות המרת דתם או כניעה לעליונותו, "עשה שלום עימם". אכן, בנסיבות אלה, של כניעה לאסלאם או המרת הדת – אין יותר צורך במלחמה.

סורה 5 פסוק 28:

וגם אם תרים עלי את ירך להורגני, לא ארים עליך את ידי להורגך, כי פוחד אני מאלוהים ריבון העולם.

אך פסוק זה הוא סיפור אדם ושני בניו קין והבל. הציטטה לעיל היא תשובת הבל לקין לפני שהוא נרצח. מה, אם כך, הוא הקשר בין הפרכת הטרור באסלאם לבין הסיפור המקראי הקדום, אפילו הוא מסופר בגרסה האסלאמית?

סורה 60 פסוק 8:

אין אלה אוסר עליכם לכבד ולעשות צדק עם אלה אשר לא יילחמו בכם בשל הדת ולא יגרשכם ממושבותיכם. אלוהים אוהב את העושים צדק.

שוב, מדובר בהתייחסות מביכה אם לא משעשעת, משום שהמשמעות הנכונה של הפסוק היא: אפשר להראות אדיבות ולנהוג בהגינות ובצדק כלפי אלה שאינם נלחמים במוסלמים בנוגע לדתם, ואינם מגרשים את המוסלמים מבתיהם. אם זהו המצב, אם אין מלחמה בנוגע לדת והמוסלמים אינם מגורשים, אין כל בעיה. כלומר, אם מוציאים את סוגיות הדת והטריטוריה מהכיבושים האסלאמיים האימפריאליסטיים, מדוע צריכה להיות מלחמה? בנסיבות אלה אין יכול להיות שלום, השלום האסלאמי, בו כל האחרים באים תחת חסותו. מצד שני, אם המוסלמים מתקיפים את הטריטוריה של האויב, ועדיין לא צצה בעיה של דת או טריטוריה, משמעות הדבר כי האויב נכנע או הובס, ומכאן שיש שלום של כניעות או המרה לאסלאם. אך אם האויב מתקיף את המוסלמים, באופן טבעי צצה מיד בעיית הדת או הטריטוריה והופכת לסוגיה חמורה. או אז אין שום אפשרות להראות אדיבות ולנהוג בהגינות ובצדק כלפי האויב. יתר על כן, גם כאן, מתוך ה"לא" (נגד מי ומתי המוסלמים מצווים לא להילחם), ניתן לשער את ה"כן" (נגד מי המוסלמים מחויבים להילחם). אם בכלל, פסוק זה מוכיח דווקא את התוקפנות האסלאמית, ואת חוסר האפשרות לפשרנות בנוגע לכיבושים.

סורה 2 פסוק 193:

הילחמו בהם עד אשר לא יתאנו לכם עוד ודת הכל תהיה של אלה. ואם יחדלו כי אז אין לשלוח יד [במקור: לא תהיה יתר איבה] אלא בבני העוולה.

זו כבר פנטסיה. הציווי הוא להילחם בכופרים עד אשר לא תהיה יותר התנגדות לאסלאם, הוא יקבע את עליונותו

מוחמד אמר: אף אחד מאלה שמתו ומצאו טוב אצל אללה אינו שואף לחזור לעולם הזה, גם אם יתנו לו את כל העולם וכל מה שבתוכו, מלבד השהיד, אשר בראותו את עליונות הגיאהד, מבקש לחזור לעולם ולהיהרג שנית כשהיד למען אללה.²⁰

מוחמד אמר: אף אחד מאלה שנכנסים לגן-עדן אינו שואף לחזור לעולם, גם אם הוא יקבל הכל בעולם, מלבד לוחם הגיאהד, אשר שואף לחזור לעולם עשר פעמים כדי שיהיה שיהי בכל פעם, בגלל הכבוד שהוא מקבל.²¹

דיווח מיקדם בין מדיקריב כי שליחו של אללה אמר: השהיד מקבל שבעה דברים טובים מאת אללה: כל חטאיו נסלחים לו עם שפיכת טיפת דמו הראשונה; מיד מראים לו את מקומו בגן-עדן; הוא ניצל מעונשו של הקבר; הוא נשמר בבטחה מהטרור הגדול של יום הדין; על ראשו מונח כתר של כבוד ובו אבן יקרה מכל מה שיש בעולם; הוא נישא ל-72 פילגשים בעלות עיניים כהות; והוא מתוודך לקבלת שבעים מקרוביו ישירות לגן-עדן.²²

מוחמד אמר: אין ספק כי הייתי מעדיף להילחם למען אללה ולהיות שהיד, ולחזור שוב לחיים, כדי להיות שהיד, ושוב לחזור לחיים פעם נוספת כדי להיות שהיד.²³ מוחמד קבע: גן-עדן נמצא תחת הצל של החרבות.²⁴

לסיכום סעיף זה, יש לשים לב לכמות האדירה של אנרגיה הנשפכת ממכונת התעמולה האסלאמית, המכוונת להדגשת תופעה אנושית ברורה, שהיא חלק אינטגרלי ומקובל של תרבות המערב – שלא להרוג אזרחים ובעיקר נשים וילדים. עדיין עולה השאלה, מדוע הם מתגאים ומפארים דבר כל-כך מובן מאליה? לבסוף, האם לא ניתן לומר כי מתוך ה"לא" (לא להרוג נשים וילדים), משתמע ה"כן" (מותר להרוג זכרים, גם אם הם אזרחים).

■ פסוקים "המפריכים את השקר כי האסלאם הוא טרוריסטי"

סורה 8 פסוק 61:

אם ייטו לשלום נטה לו גם אתה, והסמך על אלוהים, כי הוא שומע ויודע.

פסוק זה מרתק ממש ומשום שהוא קשור קשר הדוק לפסוק הקודם [8:60], כל שיש לעשות הוא לצטטו ולהיבהל אודות "השקר כי האסלאם הוא טרוריסטי". הפסוק קובע:

הכינו כוח לקראתם ככל שתוכלו, וסוסים רתומים לקרב, אשר בהם תזרעו מורא בלב אויב [במקור: להטיל בהם טרור]... כל אשר תוציאו למען אללה, תושב לכם תמורתו במלואה ולא תקופחו.

כעת פסוק 61 המצוטט על-ידי האסלאמיסטים מובן: "אם הם נוטים לשלום", כלומר אם הם מקבלים את שלטון

סורה 15 פסוקים 2-3:

לבסוף ישתוקקו הכופרים להיות מתמסרים. הנח להם לאכול ולהתענג. הם עוד ייווכחו לדעת.

פסוקים אלה הם מעידן מכה, כאשר מוחמד היה חלש ונרדף וקהילתו הייתה קטנה. בכל התקופה הזאת במכה עיצב מוחמד תפישות צנועות של תפקידו ואופן פעילותו. ההטפות שלו הושפעו כנראה מהחלטת שבט קורייש לבנות מחדש את הכעבה.²⁶ בסיוע המעודד והתומך של אשתו ח'דיגיה, המשיך מוחמד בפעילות ההטפה שלו, למרות הקשיים והרדיפות.²⁷ גם העמדות הדתיות שלו התפתחו: בתחילה היה זה "הלורד", שהיה המקור לנבואה שלו. כעבור שנתיים הוא החל להשתמש ב"אל-רחמן הרחום", ורק לבסוף ב"אללה".²⁸ אל-טברי ואבן אצחאק מתארים בהרחבה את ההסלמה המתמדת בין מוחמד לבין שבט קורייש. למרות זאת מוחמד המשיך בקו הצנוע והמתון שלו והמשיך להטיף לערבים בצד הרוחני, כדעוהו.²⁹ בהיותם קבוצה קטנה, תומכי מוחמד היו נעלמים ומחוסלים מניה וביה אילו פעלו באגרסיביות והיו מוכנים להגיב על ההתנכלויות. מכאן, קריאתו הקבועה לתומכיו שלא להגיב, תהיינה הנסיבות אשר תהיינה. מכאן, כהתייחסות כללית, יש לציין כי כל הסורות מתקופת מכה דומות ביחס לסוגיית האלימות. השינוי הטוטאלי התחולל, כאמור, עם ניצחונותיו הצבאיים של מוחמד והרחבת תומכיו קהילתו.

כך גם בנוגע לסורה 18 פסוק 29 ולסורה 10 פסוק 99, גם אם הפסוק רומז שכל האנושות חייבת להאמין באסלאם או להיות תחת חסותו, אם לא להמיר את דתה. כך בנוגע לסורה 24 פסוק 54, גם אם הפסוק מאד פשוט והוצא מהקשרו – הוא מצווה לציית לשליחו של אללה ומציין כי תפקידו הוא רק להטיף ולהעביר את המסר. כך גם סורה 109 פסוקים 1-6, וסורה 16 פסוק 126.

סורה 25 פסוקים 68-69:

Those who invoke not, with *Allah*, any other god, **nor slay such life as *Allah* has made sacred except for just cause**, nor commit fornication; and any that does this (not only) meets punishment. (But) the penalty on the Day of Judgment **will be doubled to him**, and he will dwell Therein in ignominy.

סורה מעידן מכה, ולמרות זאת הפסוקים לא מצוטטים באופן נכון. הציטטה הנכונה היא:

...who do not invoke any god apart from *Allah*; who do not take life which *Allah* has forbidden except for a cause that is just, and do not fornicate, and any one who does so will be punished for the crime. Whose punishment will be

הדתית וכולם יבואו תחת חסותו. יותר מכל חשובות המילים: "if they desist" כלומר, אם הם יחדלו ממלחמתם במוסלמים. משמע, הם מקבלים את עליונות האסלאם – באמצעות המרת דתם או בכניעה לאסלאם. כעת הגישה מובנת: קבלת האסלאם משמעה שאין יותר מעשי-איבה ורק אלה המתנגדים, יש להילחם בהם מלחמת ג'יהאד. מתינות אין כאן, אלא דווקא אלימות נחרצת.

יתר על כן, פסוק זה בחיבורו לפסוקים 190-192:2, מראה את הבעייתיות של איסוף הקוראן. פסוק 193:2 התגלה מיד לאחר הגיעו של מוחמד למדינה. לעומת זאת, פסוקים 190-192:2 התגלו כעבור שש שנים בתחילת שנת 631, אך בקוראן הם מופיעים בסדר רציף.

סורה 2 פסוק 256:

אין מקנים דת בכפייה. וכבר התברר ההבדל בין הבניה לבין המדוחים. כל הכופר בשיקוצים ומאמין באלוהים יזכה להיאחו ביתד איתנה אשר לא תיעקר [במקור: האמת בולטת בברור לעומת הטעות: כל מי שדוחה את הרע ומאמין באללה אוהו ביתד איתנה שלא תישבר]. אלוהים קשוב ויודע.

פסוק זה נמסר בתחילת הקריירה של מוחמד, לאחר ההגירה למדינה, כאשר הוא נזקק לתמיכה של היהודים והנוצרים בארגון קהילתו הקטנה (מהאגרון) ולהרחיב את מספרם של התומכים החדשים (אנצאר). מכאן, שהוא עודד, בשלב זה, את ההימנעות מעימותים פיסיים עם הכופרים ולשם כך היה מוכן לקבל את הדתות היהודית והנוצרית כלגיטימיות. נראה שהוא אמר זאת בעת דיון או ויכוח עם יהודים או נוצרים, או כאשר עמד להגיע עימם להסכמים מדיניים זמניים. אך עמדה זו השתנתה במהרה עם הצלחותיו הצבאיות של מוחמד. יתר על כן, הוא היה בטוח כי היהודים יקבלו אותו ואת קהילתו, מאחר והוא הביא כתב מוונתיאיסטי הדומה לשלהם. לבסוף, בניגוד לציוויים הקודמים שלו, כאן מדובר בהמלצה בלבד (let there be...), לעומת ציוויים ברורים מתקופה מעט מאוחרת, המחייבים את המלחמה בכופרים באופן מוחלט.

יתר על כן, חוקרים מוסלמים קבעו כי הפסוק התגלה בסמוך לגירוש השבט היהודי בנו נדיר ואין לו שום נגיעה לסובלנות כלפי האחר. אבן קתייר הסביר: אין לכפות על אדם להפוך למוסלמי, משום שברור כי מדובר בדת מושלמת. רק אלה שאללה אטם את ליבם וסתם את אוזניהם ועיוור את עיניהם לא יקבלו את האסלאם ברצון ובשמחה. הסיבה שהפסוק התגלה היא כי בקרב נשות האנצאר השתרש נוהג לנדור להפוך את בניהן ליהודים אם הם יחיו. כאשר השבט בנו נדיר גורש ממדינה, היו ביניהם ילדי האנצאר שגויירו. מאחר שמשפחותיהם סרבו לנטוש אותם, מכאן הפסוק אין כפייה בדת, כפי שמוסר אבן אצחאק מפי אבן עבאס.²⁵

קהיליית המאמינים. אחרי שהכריז בפסוק הקודם "לתפוס אותם בכל מקום בו הם נמצאים ולחסל אותם", מוחמד עודד את המוסלמים להאמין בעוצמת אלה וביכולותיו לנצח אותם. זה כל מה שנאמר ולא שום דבר אחר, ואין כאן נגיעה כלשהי להפרכת הטרור ולהתנגדות לאלימות.

סורה 9 פסוק 7:

כיצד זה תינתן למשתפים התחייבות מטעם אלה ומטעם שליחו? רק לאלה אשר ערכתם עימם חוזה בשבועה ליד המסגד הקדוש. כל אימת שינהגו עימכם ביושר, נהגו גם אתם ביושר עימם, כי אלוהים אוהב את היראים.

המובן של פסוק זה הפוך בדיוק מרדיפת שלום. הוא קובע כי לא יכולה להיות ברית בין הכופרים מצד אחד לבין אלה ושליחו מצד שני. כל אלה הנמצאים בברית, המשמעות היא שהם הצטרפו לאסלאם או נמצאים בקואליציה עם המוסלמים. בנסיבות אלה אין כמובן כל צורך להילחם בהם. הפסוק הבא [8: 9] מוכיח שלא ניתן לבטוח בכופרים, משום שאינם מקיימים חוזים ולא יחסי אמון. מכאן גורלם ברור. אכן זהו פסוק מעודד טרור ואלימות ובהחלט לא מפריכם.

■ פסוקים "העוסקים בשלום"

ע בור התעמלנים האסלאמיסטים, האסלאם מצווה את המוסלמים להציע שלום לאויב, כך שהוא יוכל להפוך ל ידיד. יתר על כן, נאסר על המוסלמים להרוג אנשים במקומות קדושים ובבתי-חולים, או ילדים וזקנים, ואפילו אסור להרוג חיילי האויב שאינם נושאים נשק. זה לדבריהם מוכיח כי האסלאם איננו דת של מלחמות, אלא של שלום. לשם כך, הם מצטטים את הפסוקים הבאים: סורה 2 פסוק 190; סורה 5 פסוק 32; סורה 25 פסוקים 68-69; סורה 8 פסוק 61; סורה 5 פסוק 28; סורה 60 פסוק 8; סורה 2 פסוק 193; סורה 2 פסוק 256; סורה 15 פסוקים 2-3; סורה 18 פסוק 29; סורה 24 פסוק 54; סורה 109 פסוקים 1-6; סורה 10 פסוק 99; סורה 45 פסוק 14.

ניתחנו לעיל את כל הפסוקים הללו (התעמלנים האסלאמיסטים פשוט מצטטים אותם פסוקים לנושאים שונים: פעם להפרכת אשמת הטרור, פעם לרדיפת שלום ופעם לסובלנות ודמוקרטיה) ומצאנו כי רובם כלל אינם רלבנטיים לסוגיות, או מצוטטים שלא כהלכה ובאופן חלקי. השאלה הנשאלת היא האם הפרכת הטרור ואהבת השלום (בכמה מקרים הם אפילו משתמשים בטיעון כי האסלאם הוא הפציפזם העולמי בהתגלמותו, לא פחות) דומות? לא פחות חשוב – האם אין זה אפשרי שצד אחד יהיה מחרחר מלחמה ועדיין לא יעשה שימוש בטרור, כתופעה בזויה?

doubled on the Day of Judgment and he will live forever in disgrace.

היכן הם ההבדלים? הפסוקים אינם אומרים נשמות חפות מפשע, בין אם הן של מוסלמים ובין אם לא. יתר על כן, מודגש כי "except for a cause that is just", שיש לו כמובן השלכות פרשניות רחבות, ובמקרה הטוב מדובר בהגנה עצמית במשמעותה החוקית. בסך-הכל, יש כאן אוסף של כללי התנהגות שניתנו לקהילת המאמינים (כהוכחה לכך, יש לשים לב לאזכור סוגיית הבעילה), שאין לו כל קשר עם שלום וחסד כלפי האחר.

סורה 2 פסוק 178:

הוי המאמינים, נכתב בספר כי מצווה עליכם לנקום את דם הנרצחים: בן חורין תחת בן חורין ועבד תחת עבד ונקבה תחת נקבה. ואולם אם מוחל (גואל הדם לרוצח) על מקצת דמו של אחיו, יסתפק בתביעה כדת וכדין ועל (הרוצח) לשלם לו בתום לב. זוהי הקלה הניתנת לכם מעם ריבונכם, ואלה רחמיו. וכל השולח יד לאחר זאת צפוי לו עונש כבד.

מדובר בחקיקה המוסרית-לגאליסטית של מוחמד המיועדת עבור קהילת המאמינים בלבד ומושפעת עמוקות מהחקיקה היהודית, אך אין לה קשר כלשהו להפרכת הטרורזים באסלאם ולא ניתן להסיק ממנה דבר וחצי דבר בנוגע להתנהגות המוסרית של הקהילייה המוסלמית בנושא השלום כלפי האחר.

סורה 4 פסוק 90:

Except those who join a group between whom **and you there is a treaty (of peace)**, or those who approach you with hearts restraining them from fighting you as well as fighting their own people. If God had pleased, He could have given them power over you, and they would have fought you: Therefore if they withdraw from you but fight you not, **and (instead) send you (guarantees of) peace, then Allah has opened no way for you (to war against them).**

גם פסוק זה מצוטט לא במדויק. להלן הפסוק המלא:

Except those who take refuge with a people allied to you, or those who, weary of fighting you or their people, come over to you. If Allah has so willed he would surely given them power over you and they would have fought you. If they keep aloof and do not fight and offer peace, Allah has left you no reason to fight them.

הסורה עוסקת בסוגיית הצבועים בקרב המוסלמים, שהיו כה שנואים על מוחמד והיקשו על הלכידות הפנימית של

ומסתיים בפסוק 182. יתר על כן, הפסוק כלל איננו אומר "לעשות שלום בין הקבוצות הרלבנטיות", כפי שהתעמלנים מצטטים, אלא להביא הסדר ותו לא. חשוב ביותר – אין כל התייחסות לעשיית שלום עם אחרים מחוץ לאסלאם.

סורה 2 פסוק 224:

And make not *Allah's* (name) an excuse in your oaths against doing good, or acting rightly, **or making peace between persons**; for *Allah* is one who hearth and knowth all things.

סורה זו מצוטטת באופן לא מדויק. הקטע מתחיל בפסוק 222 ומסתיים בפסוק 228. הסוגיה הקריטית היא העיסוק במעמד האישה בחברה האסלאמית ובתפקידיה. מה הקשר בין כל זאת לבין רדיפת השלום באסלאם? אם בכלל, הסעיפים מוכיחים את המעמד הנחות של האישה.

■ "הברית הישנה שונה מהקוראן ומעניקה לגיטימיות להרג"

אחר כל הציטטות מהקוראן והחדית', פונים התעמלנים האסלאמיים לסוגיית הרג נשים וילדים בברית הישנה, כדי להוכיח שהיא מאפשרת ומאשרת טרור. הם מביאים את סיפור המדיינים בספר *במדבר* ל"א, פסוקים ט"ז-י"ח; בספר *דברים* פרק כ', פסוק ט"ז; וסיפור העמלקים בספר *שמואל א'* פרק ט"ו, פסוקים ב'-ג'. אכן, כל ההתייחסויות נכונות. היהודים נדרשו להרוג את שבעת עממי כנען, אך בהבדל גדול מהאסלאם. היהודים נלחמו לשחרר את ארץ-ישראל ולמנוע כל תביעה עליה מצד אחרים, משום שהיא שייכת על-פי ציווי אלוהי לעם-ישראל בלבד, ובזאת מסכים גם הקוראן,³³ בדיוק כמו שצרפת שייכת לצרפתים ואנגליה לאנגלים. לעומת זאת, האסלאם תובע בעלות על כל העולם כולו, ונמצא במצב של מלחמה פוטנציאלית מתמדת עם הכופרים בכל העולם. המקבילה האסלאמית של ארץ-ישראל היא חצי האי הערבי. שם מקורם של הערבים, ואין עוררין לבעלות שלהם עליו. אולם, ההגדרה שלהם את דאר אל-אסלאם כוללת את כל הטריטוריות שהם כבשו במלחמות אימפריאליסטיות מוב-הקות מהודו ועד ספרד, כולל כמובן מדינות המזרח-התיכון. יתר על כן, הם לא רק שואפים להביא את כל הטריטוריות הללו חזרה לחיק האסלאם כפעולה אימפריאליסטית מובהקת, בשעה שהאימפריאליזם בכל העולם שבק ונעלם, אלא גם להשתלט על אדמות דאר אל-חרב של הכופרים, במלחמת טרור ועדיף באמצעות הדעווה. כמה ציטטות יבהירו את הסוגיה הזאת. כך קבע שיחי ד"ר יוסף אל-קרדאווי כמה פעמים, כי האסלאם ינצח את אירופה וישתלט עליה, הפעם באמצעות הדעווה, לאחר שכשל פעמיים לכבוש אותה באמצעות הג'יהאד. מוחמד

הגיע אל המקום אשר בו שוקעת השמש, ומצאה שוקעת בים בוץ משחיר ומצא לידה אנשים. אמרנו לו ד'ו אלקרניין, בידך הברירה להענישם או להיטיב עימם.

עבור התעמלנים האסלאמיסטים פסוק זה מוכיח כי אם האויב רוצה להזיק, על המוסלמים להעניש אותו. בכל נסיבות אחרות, הם חייבים להתייחס לאויב באדיבות כחפים מפשע. עם זאת, צריך להבין את הפסוק כך: גם באזורים הרחוקים של השלטון המוסלמי נתונה לקהילייה האסלאמית הרשות להילחם באויביהם או לנהוג בהם באדיבות. היכן עולה כאן סוגיית אהבת השלום כטענת התעמולה האסלאמית? אם בכלל, מדובר בתוקפנות אלימה, שהרי מותר להם, על-פי החלטתם הבלעדית, להילחם באויב או לא להילחם בו. בחדית' אנו מוצאים כי הציווי האסלאמי ברור לחלוטין: כאשר המוסלמים פוגשים את הכופרים:

הזמינו אותם בשלושה מהלכי פעולה. אם הם נענים לכל אחד מהם, קבלו זאת והימנעו מלפגוע בהם. הזמינו אותם לאסלאם. אם הם יסכימו, הפסיקו את המלחמה נגדם (כלומר, שהם יתאסלמו). אם הם יסרבו לקבל את האסלאם, צוו שישלמו את מס הגולגולת, (גי'זה). אם הם יסכימו לשלם, קבלו זאת מהם והימנעו מלהילחם בהם (כלומר, הם ייכנעו ויקבלו את עליונות שלטון האסלאם). אם הם יסרבו לשלם את מס הגולגולת, חפשו את סיוע אלה והילחמו בהם מלחמת ג'יהאד.³⁰

ג'יהאד הוא הבחירה החופשית הטובה ביותר של המאמין, בהתנדבות או אם יוזמן לכך. חלק נכבד מאד מהדוקטרינה האסלאמית קובע את הג'יהאד כחשוב לא פחות מעמודי האסלאם.

מוחמד אמר: אין יותר הגירה לאחר כיבוש מכה, אלא ג'יהאד וכוונות טובות (להילחם במלחמת ג'יהאד). אם אתה נקרא להילחם מלחמת ג'יהאד למען אלה, התייצב מיד.³¹ אדם בא למוחמד ושאל: אדם נלחם עבור ש, אחר נלחם למען שמו והכבוד, ושלישי נלחם למען ההצגה. איזה מהם נלחם למען אלה? מוחמד השיב: זה אשר נלחם כי דבר אלה יהיה העליון הוא הלוחם למען אלה.³²

סורה 2 פסוק 182:

But if anyone fears partiality or wrong-doing on the part of the testator, **and makes peace between (the parties concerned)**, there is no wrong in him: For *Allah* is oft-forgiving, most merciful.

פסוק זה הוא המשך חבילת הציוויים המוסריים עבור קהיליית המאמינים. הקטע הרלבנטי מתחיל בפסוק 177

בספר יחזקאל עוסק בשתי זונות אהלה ואהליבה והציווי של אלוהים הוא לחסל אותן בחרב, להרוג את בניהן ובנותיהן ולשרוף את בתיהן. מדוע כל האמצעים החריפים הללו? פסוק 48 מבהיר זאת: כדי לבער את התופעה מעל פני האדמה.

האשמה נוספת מובאת מספר דברי-הימים ב' פרק ט"ו, פסוק י"ג, המספר את סיפור בני ישראל אשר חטאו בזמן שלטונו של אסא, והציווי הוא להרוג את כל היהודים שחטאו ועזבו את דת האלוהים. גם כאן זו בעיה פנימית, בקרב היהודים שחטאו ועונשם. מה הקשר של סוגיה זאת לאלימות ולטרור? היהודים לא הפעילו טרור כלפי חוץ, כנגד אויביהם ברחבי העולם. הם לא ניהלו ג'יהאד כדי לכבוש עוד טריטוריות של האויבים ולהשתלט על העולם. הם לא כבשו את כל המזרח-התיכון, ואינם רואים בו מחוז שאיפה טריטוריאלית. הם לא ביצעו תהליכי אסלאמיזציה וערביזציה יסודיים ואכזריים של המזרח התיכון כפי שעשו הערבים, על-חשבון עמים ובני דתות אחרות שישבו שם, בעיקר הנוצרים במערב והפרסים סאסאניים במזרח.

אחר-כך מובא סיפורו של "שמשון הגיבור", בספר שופטים ט"ז, פסוקים כ"ו-ל', שהרג אויבים רבים של עם ישראל מקרב הפלשתים, והתורה, כך התעמלנים האסלאמיסטים, איננה מגנה זאת, כפי שהאסלאם מגנה כל הרג. בכך הם שואפים להוכיח את הצביעות של היהודים והפדופילים הנוצרים (כך במקור!) אשר תורתם מלאה סיפורי פורנוגרפיה, ובמוסר הכפול שלהם מכנים את הקדושים הפלסטינים הפועלים נגד ישראל כמתאבדים. מדוע הם שונים משמשון הגיבור?

הבעיה היחידה של טענה זו, אם מתעלמים מהאשמות הפורנוגרפיה, היא בהפגנת נבערות מוחלטת או רשעות מוחלטת. "שמשון הגיבור", כהגדרתם, עשה את אשר עשה, לא מתוך בחירה חופשית, לא מתוך ששאף להכניע את אויביו בג'יהאד ולא מתוך שביצע פעולות טרור של רוצחים באמצעות התאבדות כנגד אזרחים חפים מפשע, אלא משום שנאסר, עונה, הושפל ועמד למות. הברירה שלו הייתה: "תמות נפשי עם פלשתים".

סיפור נוסף שמובא על-ידי התעמולה האסלאמיסטית הוא מספר שמואל א' פרק ל"א, פסוקים א'-ו'. זהו סיפורם של הפלשתים שנלחמו בישראל בהר גלבוע והביסו אותו. הפלישתים הרגו את בני המלך שאול והוא עצמו נפצע. בנסיבות ייאוש אלה, מבקש שאול למות ונופל על חרבו כדי שלא ייפול בידי הפלשתים. מהו הקשר בין התופעה המזוויעה של המוסלמים הרוצחים באמצעות התאבדות לבין סיפור זה? לטענתם של התעמלנים האסלאמיסטים התאבדות והקרבה עצמית לא נאסרו במקרא, אלא להיפך, הן מותרות. האשמה דומה באה מסיפור ההתאבדות במצדה. אולם, "הוכחות" אלה אינן כי אם האשמות מטופשות ומרושעות המעידות על חוסר הבנה של הטקסט, ומכוונות להביא בפני דעת-הקהל העולמית, שאיננה יורדת

בכרי, ראש תנועת המהאג'רון בבריטניה: "קרב היום בו יונף דגל האסלאם מעל הביג-בן והפרלמנט. האסלאם יהפוך את בריטניה לאסלאמיסטאן". שיחי' עבד אל-כרים פדאללה: "כאשר קולומבוס הגיע לאמריקה הוא פגש שם את הילידים דוברי הערבית. כל האינדיאנים היו ערבים, וקולומבוס שידע זאת, הביא עימו מראש שני מתורגמנים ערבים". שיחי' טאג' אל-דין חמד עבדאללה אל-הילאלי: "אוסטרליה נתגלתה ויושבה לראשונה על-ידי לוחמים אפגאניים, והגיע הזמן להחזיר אותה לחיק האומה האסלאמית." ועידה אסלאמית בסעודיה: "המוסלמים של אנדלוסיה עדיין מציינים בכל שנה את האסון המביש של הגרוש ההמוני של אבותיהם מהמדינה הספרדית. לעולם לא נשכח את אנדלוסיה". עומר אחמד, יו"ר הועד האסלאמי האמריקני: "האסלאם איננו נמצא באמריקה כשווה לדתות אחרות, אלא כדי להפוך לדומיננטי. הקוראן צריך להיות הסמכות העליונה והבלבדית באמריקה, וברצון אללה זה יקרה במהרה". ואלה רק מעט מהצהרות בנוגע לשאיפות האסלאם.

יתר על כן, היהודים מעולם לא הכריזו מלחמת ג'יהאד כדי לכבוש את העולם או להכניעו. אין להם כל שאיפות התפשטות וכיבוש כלפי אירופה, אמריקה או אוסטרליה, ואפילו לא כלפי המזרח התיכון. היהודים הם "עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשבו". הם אינם רוצים להתערות בקרב העמים, והדת היהודית איננה מיסיונרית ומקשה מאד על קבלת זרים לתוכה. לכן היהודים אינם מפעילים טרור בעולם ואינם פועלים במלחמת דת כדי להביא להתנגשות הציביליזציות. זו גם הסיבה מדוע היהודים אינם מפגינים באלימות מזוויעה ברחבי אירופה כנגד קריקטורות, כפי שהמוסלמים עשו באירופה בפברואר 2006. יתר על כן, אם לשפוט את התעמולה האסלאמית והפלסטינית, אין רצחנית ממנה בהיסטוריה האנושית, כולל העידן הנאצי. המוסלמים יצאו להפגנות סוערות באירופה, על כמה קריקטורות שנתפשו אולי כפוגעות במוחמד, בסיסמאות בנוסח:

אירופה היא מחלת הסרטן – התרופה היא האסלאם";
"להרוג את כל הפוגעים באסלאם"; "לטבוח את הלועגים לאסלאם"; "לכרות את ראשם של הפוגעים באסלאם";
"להשמיד את משמיצי האסלאם"; "האסלאם ישלוט בעולם"; "אירופה תקבלי את גמולך, ה-11 בספטמבר שלך מתקרב והולך"; "היכינו לשואה האמיתית".

התעמולה האסלאמית מפנה את האשמה של הרג נשים וילדים כלפי היהודים, תוך ציטוט מספר יחזקאל פרק כ"ב, פסוקים מ"ה-מ"ז, כאילו מדובר בציווי כללי. אולם זהו סיפור פרטי (האסלאם צריך להכיר תופעה מעין זו, שהרי בניגוד לברית הישנה ולברית החדשה, הקוראן הוא "הצגה של איש אחד" – מוחמד – ובעשרים ושתיים משנות חייו בלבד. זוהי כל ההיסטוריה הדתית של האסלאם). הסיפור

לפרטים ואיננה מכירה את הנושאים לאמיתם, את ההצדקה לפעולות של הפלסטינים הרוצחים באמצעות התאבדות. הם ממשיכים ומצהירים כי:

השהידים הקדושים הפלסטינים אינם הורגים בכוונה ילדים. הם רק מכוונים עצמם לבתי-קפה, למועדוני לילה ולמסעדות [!!!]. הם מעולם לא פעלו בבתי-ספר. הם פעלו פעם אחת נגד מתפללים פנאטים, רק לאחר שהם סיימו את תפילתם. דווקא היהודים הגזעניים קוראים למותם של כל הערבים ומחשיבים כל אחד שאיננו יהודי כאילו הוא חיה.

אכן, המוסלמים פועלים בהתאם לקוראן. הדימוי העצמי והזהות המוצהרת שלהם הם כאוהבי שלום ורודפי שלום. זהו שכנוע עצמי עמוק, המעוגן בתרבות והופך לאמונה מוחלטת. בעיני עצמם הם רק הקורבן לתככים האימפריאליסטיים והגזעניים ובהם עצמם אין כל אשם. האסלאם מטיף לאהבת האדם ולשיתוף-פעולה ולא לעימות ולמלחמה, והוא פועל בהיגיון ובסובלנות.³⁴ מתי תופעה זאת של היגיון וסובלנות אסלאמיים משתנה? מתי משנים המוסלמים שוחרי השלום ועושי השלום את עמדתם וגישתם ומוצאים עצמם מחויבים להשתמש באלימות? התשובה האסלאמית ברורה: כאשר המוסלמים מותקפים וכאשר אלימות מופנית כנגדם. בנסיבות אלה זו זכותם להילחם בדיכוי וברוע, בהתאם לחוקי הטבע של הגנה עצמית והציוויים של אללה לפעילות מוצדקת, כפי שמופיע בקוראן.

תופעה זו היא בעלת חשיבות מכרעת. התוקפנות הערבית-אסלאמית קיימת בכל מצב ונסיבות אפשריות ותמיד תוך הצהרות של הגנה עצמית. ההגדרות הרופפות והמעורפלות של המציאות, ומתי מוצדקת האלימות התוקפנית שלהם תלויות באופן בלעדי בפרשנותם. זוהי החלטתם הבלעדית לבצע כל פעולה כנגד האחר, בתחומי האסלאם או מחוצה להם,³⁵ כאשר הם מוצאים זאת אפשרי, ובעת ובעונה אחת הם מכריזים כי הפעולות נעשות להגנה עצמית, להגנת הכבוד, האומה והאדמה. כאשר הם שוחטים ועורפים ראשים בעיראק, או כאשר הם מארגנים ועידה אסלאמית בגרמניה וקוראים בה להשמיד את כל הכופרים באירופה; או כאשר הם מצהירים כי דגל האסלאם יתנוסס מעל הפרלמנט הבריטי; או כאשר הם מקימים מוסדות אסלאמיים אדירים בהיקפם ברחבי אירופה, בשם חופש הדת (אך לא מאפשרים חלילה דבר וחצי דבר כזה בארצות האסלאם), לשם הטפה וכביסס לתעמולה האסלאמית; או כאשר הם הורסים את מגדלי התאומים בניו יורק; או כאשר הם מבצעים את מעשי הזוועה של הפלסטינים הרוצחים באמצעות התאבדות בישראל – הם תמיד טוענים שכל פעולות אלה נעשות למען הגנת הדת והכבוד ובתגובה לגזענות ולדיכוי של האויב. כך הם מטילים את האשמה על היריב.

סוגיה נוספת, לא פחות חשובה, היא העובדה המדהימה כי הם מגדירים את המציאות במונחים מוחלטים, ללא שמץ ביקורת עצמית וספקות: האסלאם הוא באופן מוחלט דת של שלום והרמוניה; האסלאם מקדיש עצמו באופן טוטאלי לקדם את השלום בעולם; האסלאם הוא הדוגמא המוחלטת של הפציפיזם הצרוף; הגייהאד מוגדר רק במונחים הגנתיים מובהקים ואין לו כל נגיעה לתוקפנות אלימה; הגייהאד הוא פנימי בלבד, ומוכיח את מסירות הנפש לאמונה האסלאמית; אין שום דבר באסלאם שהוא נגד סובלנות, דמוקרטיה וזכויות האדם. אפשר למצוא סיסמאות אלה בכמויות מדהימות בספרים, במאמרים ובמקורות מידע, עד שכמעט בלתי אפשרי להתווכח איתם, בבחינת הכמות עושה את האיכות.

כך החוקר מולאווי עלי צ'ראג: כל החוקרים הסבורים כי מלחמות הדת התוקפניות הן מיסודות האסלאם, ונקבעו על-ידי הקוראן כדי להביא להמרת הדת, טועים ומטעים. אינני מוצא אפילו מקרה אחד של דוקטרינה כזאת המיוחסת לקוראן או שהנביא מוחמד הטיף לה. המשימה היחידה שלו היתה להאיר לערבים את האמונה באללה אחד. אין לזה כל קשר למלחמה בכופרים ולהשמדתם. כל הפסוקים בקוראן מתייחסים באופן מוחלט וללא יוצא מהכלל למלחמות הגנתיות ואין להם כל נגיעה למלחמות התקפיות. יש כמה וכמה קטעים בקוראן האוסרים באופן מוחלט נקיטת צעדים התקפיים כלשם ובכל הנסיבות.³⁶ אחרת, זה איננו מאשש את העקרונות של חוקי הטבע וההיגיון.³⁷ ובכן, הכל ברור ופשוט. אין שום דבר בקוראן המתייחס לתוקפנות ולהתפשטות טריטוריאלית, מוחמד היה באופן מוחלט חנון ורחום כלפי אויביו ומעולם לא הרים את ידו להרוג מישהו ולא שפך דם. זהו טבעו של האסלאם באופן מוחלט ולעולם ועד. אם בכל זאת, לדברי צ'ראג, יש ניגודים, צריך לפרשם במקומם הנכון וכלל לא לראותם כתוקפניים.

בחוברת שנקראת "יסודות האסלאם במבט", אשר פורסמה על-ידי המרכז האסלאמי התרבותי בטמפה אריזונה, נאמר: "אין שום הוכחה היסטורית שהאסלאם התפשט וכבש באמצעות החרב. אפילו החוקרים הלא-מוסלמים מודים כעת שאין בזה אלא מיתוס זדוני שלא ניתן כלל לאוששו ולהוכיחו בעובדות היסטוריות. אחרים טוענים, בצדק, כי האסלאם הוא דת של אהבה ושלום ומחילה, ומביאים ציטטות רבות מהקוראן כהוכחה לכך."³⁸

זוהי השפה הפוליטית של האסלאמיסטים, חוקרים אסלאמיים ודוברים תועמלניים. כך הם טוענים, אף מבלי להסמיק, כי הגייהאד הוא הגנתי בלבד והוא אמצעי אחרון העומד לרשות האסלאם. אולם כל זה איננו עומד במבחן פסיקת אנשי הדת והחוקרים האסלאמיים הקלאסיים, אשר מבחינת סמכותם הדתית אף אחד מהמוסלמים היום

לא יעז לטעון נגדם. אלה מדברים על תהליכי הכיבוש והאסלאמיזציה, על כך שמוחמד הורה לרצוח כמה משורים ומשוררות והורה להרוג כמה שבטים יהודים. כיצד ניתן לדבר על אסלאם הגנתי כאשר האסלאם פלש מחצי האי הערבי וכבש את האזורים מהודו ועד מרוקו, תוך מסע מואץ ואלים של אסלאמיזציה וערביזציה? בין השנים 710-712, צבאות אסלאמיים נלחמו מלחמות גיהאד בטריטוריות של הודו וסין במזרח, וספרד וצרפת במערב.³⁹ האם מלחמות גיהאד אלה היו הגנתיות? האם הן היו למען הגנת הדת, האדמה והכבוד? אכן, מלחמות גיהאד אלה הן מלחמות כיבוש והתפשטות תוקפניות ואימפריאליסטיות.⁴⁰

עובדות היסטוריות אלה מופרכות בפרשנותו של מוראד הופמן, גרמני שהתאסלם, הטוען כי האסלאם הוא המהות של הדמוקרטיה, המודרניזם, זכויות האדם, השוויון, ומעמד האישה.⁴¹ באשר לסוגיית הסובלנות וההתנגדות לאלימות, הוא מצהיר:

כמעט בכל סורה, הקוראן מעודד את האדם לחשוב יצירתית, להשתמש בכוחות ההיגיון, לקצור את פירות החשיבה ולא לחזור כתוכי על דברי אחרים בלימוד בעל-פה. האסלאם דוחה קיצוניות, רגשות מופרזת ושנאה, אלימות ומהפכות.⁴²

הוא ממשיך ומצטט פסוקים מהקוראן כדי להוכיח את הסובלנות האסלאמית. אך הוא מצטט רק חלקים מהפסוקים, כאוות-נפש, ומתעלם מהטקסט המלא, אשר מראה בדיוק מציאות הפוכה. למשל, הוא מצטט את סורה 18 פסוק 29, כדלהלן:

Say: the truth is from your Lord, so believe if you like, or do not believe if you will.

אלא שהפסוק ממשיך והוא איום באלימותו:

We have prepared for the sinners a fire which will envelope them in their tents. If they ask for water, they will be helped to liquid like molten brass that would scald their mouths. How evil the drink and evil the resting place.

יתר על כן, הופמן מגיע לשיאי הגיחוך, בהצהרתו האלמותית:

הייתי יכול להשלים פרק שלם במשפט אחד: המושג מלחמת קודש כלל איננו מופיע בקוראן, והמושג הזה אפילו איננו קיים כלל באסלאם.⁴³

זה מביא אותנו לחוקר המוסלמי המצרי המפורסם, מוחמד שלטוט, אשר קובע נחרצות:

בכל מקום, כאשר האמת היא ברורה, פשוטה וקלה, היא מדברת בעד עצמה ולא זקוקה לאמצעים אחרים כדי לגייס תומכים. לעומת זאת, כאשר האמת היא מנוגדת ומסובכת, היא מעורפלת ונדחית על-ידי בני-אדם. כעת, הגידו נא, למי משתי הקטגוריות שייכת השליחות האסלאמית? מוחמד

הביא את הספר המכיל עקרונות של אושר. הוא מצווה לשפוט בהיגיון; הוא פועל למען מדע וידע; הוא מעניק חוקים ברורים והגיוניים; הוא תובע לעשות רק את הטוב ומטיף לשלום ולאחווה. הוא מעניק עקרונות נאצלים בנוגע לפוליטיקה ולחברה; והוא נלחם בחוסר צדק ובשחיתות. הקהילייה האסלאמית מצווה לעשות רק את הטוב ולדחות את הרוע והמגונה. השליחות האסלאמית היא ברורה וברה, היא קלה ובלתי מסובכת. היא ניתנת לעיכול ונקלטת בקלות בחשיבה של כל בר-דעת. זוהי קריאה להיגיון טבעי, ולכן איננה מנוכרת לאינטלקט האנושי. זוהי השליחות של מוחמד לכל האנושות כולה.⁴⁴

אם האסלאם, לדברי שלטוט, טוען להיות דת בעלת כל התכונות לעיל, היכן נמצא אותן בפועל? היכן נמצא יחסים כאלה במדינה ערבית-אסלאמית כלשהי? ביחסים בין המדינות הערביות לבין עצמן? ואם מדובר בקדמה אנושית והתפתחות, היכן אנו מוצאים דוגמא אחת של מדינה ערבית או אסלאמית מודרנית ודמוקרטית? ומה בנוגע למנהיגים ערביים ואסלאמיים – מי מהם מייצג את הערכים האסלאמיים של שלום, שוויון, זכויות האדם וסובלנות? ומה בנוגע למשטרים הערביים והאסלאמיים, מי מהם דמוקרטי וליבראלי ושומר זכויות האדם? ומה בנוגע לתרומה הערבית-אסלאמית המדעית לאנושות? כמה פריצות-דרך מדעיות והמצאות חשובות הושגו בדרות האחרונים על ידי ערבים ומוסלמים? לצערנו, גישה וכחנית זו חיונית כדי להעמיד את התעמולה האסלאמית במקומה. זוהי נקודה קריטית שהעולם החופשי חייב להכיר בה ולעמוד עליה. ההצדקות והלגיטימציות של הפנאטים האסלאמיים כיום, חברי הקבוצות הרבות של הגיהאד העולמי הן רבות: הם מבקשים לנקום על פעולות שנעשו נגדם; על ההפליה והפגיעה בכבודם; על ההפליה הכלכלית והפוליטית שעברו; ובעיקר הם פועלים מתוך מניעים של הגנה על הלאום והאדמה שלהם. אולם, קבוצות אנרכיסטיות אלה שוללות את המודרניות והקדמה ומעודדות ומפעילות את הטרור הבלתי אנושי. העובדה היא שהם רוצחים, שוחטים, וטובחים במעשי זוועה של אלימות וטרור עקב היבטים וגורמים דתיים. אלו הן ההצהרות של בן לאדן, איימן אל-זוואהרי, מוצעב אל-זרקאווי ורבים אחרים. זוהי אמנת חמא'יס ופעילות קבוצות הטרור האנרכיסטיות האחרות. כאשר הם פועלים ברחבי העולם, זוהי פעילות תוקפנית ואלימה, תוך הצהרות שהיא מכוונת למען אללה, תוך ציטוטים מהקוראן הפתוח. הם אינם חשים רגשות אשמה ומנקודת מבטם הם זכאים לרשת הכל ולקבל הכל, כפי שהובטח להם, לטענתם, בקוראן. הם מעולם לא ויתרו על תביעתם להגשים את דבר אללה שהאסלאם ישלוט על העולם ויכניע אותו כשליחות מחייבת. לשם כך יש להם את כל הסבלנות והזמן,⁴⁵ מושגים השונים תרבותית מהמערב.

ברגע שמוחמד קיבל את אישורו של אללה לנהל מלחמת ג'יהאד למען אללה – מעשי רצח אלימות ותוקפנות התחוללו בכל מקום. מדצמבר 623 ועד יולי 632 ניהלו המוסלמים 66 קרבות, 27 מהם הוביל מוחמד אישית. מכאן גם סדרת החדיתיים המיוחסים לו: "מי שמת מבלי שנלחם או לפחות לא חש את המלחמה ימות בתחושת אשמה, איזו צורה של צביעות; "אין יותר הגירה לאחר הכיבוש אלא רק ג'יהאד"; השעה האחרונה לא תגיע אלא כאשר המוסלמים יילחמו ביהודים ויהרגו אותם"; "אמונה באללה וג'יהאד למענו."⁴⁶ אכן, בנקודה בה הדעווה הסתיימה – שם מתחיל הג'יהאד. ■

הערות

- 1 אה הביקורות הנוקבות על דבריו של אדוארד סעיד: Bernard Lewis, *Islam and the West*, New York: Oxford University Press, 1993, pp. 99-118; Ibn Warraq, "Debunking Edward Said: Edward Said and the Saidists: Or Third World Intellectual Terrorism", < <http://www.secularislam.org/articles/debunking.htm> > .
- 2 אורי רובין, *הקראן*, תל-אביב: אוניברסיטת תל-אביב ההוצאה לאור, 2005.
- 3 < http://www.answering-christianity.com/karim/pregnant_women_ripped_open.htm > , < <http://www.islamonline.net/English/introducingislam/politics/Politics/article05.shtml> > , < <http://www.islamonline.net/English/introducingislam/politics/Politics/article04.shtml> > , < <http://www.islamonline.net/English/introducingislam/politics/Politics/article02.shtml> > .
- 4 Muhammad bin Isma'il al-Bukhari, *Sahih al-Bukhari*, New Delhi: Kitab Bhavan, 1987, Volume 52, numbers 267, 269.
- 5 Surah 4 verse 142, Surah 8 verse 30, All quotations are from: Ahmed Ali, *al-Qur'an: A Contemporary Translation*, Princeton: Princeton University Press, 2001.
- 6 סורה 22 פסוק 39. הציטוטים באנגלית הם מתוך התרגום של: Ahmed Ali, *Al-Qur'an*, Princeton: Princeton University Press, 2001.
- 7 סורה 9 פסוק 33. כך גם סורה 61 פסוק 9.
- 8 סורה 48 פסוק 28.
- 9 סורה 9 פסוק 5.
- 10 סורה 9 פסוק 29. אין ספק בחומרה של פסוק זה לפסוק הקודם. ראה: Meir Bravermann, "The Ancient Arab Background and the Qur'anic Concept of *al-Jizyatu 'an Yadin*", *Arabica*, vol. 11, 1964, pp. 307-314; and *ibid.*, vol. 14, 1967, pp. 90-91, 326-327.
- 11 סורה 9 פסוק 73.
- 12 סורה 47 פסוק 4.
- 13 < <http://hadith.al-Islam.com/Display/Display.asp?Doc=0&Rec=4747> > , החדיתיים מצוטטים על-ידי אתרים אסלאמיים רבים באינטרנט למרותם היותם משני מקורות המתייחסים לאירוע אחד.
- 14 al-Bukhari, *Sahih al-Bukhari*, Vol. 4, Book 52, Hadith 257; Ibn al-Hajjaj Muslim, *Sahih Muslim*, Cairo: Dar al-Kitab al-Misri, n.d, Book 19, Hadith 4319.
- 15 *Sahih al-Bukhari*: Vol. 4, Book 52, Hadith 258; *Sahih Muslim*, Book 19, Hadith 4320.
- 16 Ibn Majah Abu-Da'ud al-Sijistani, *Sunan Abu Da'ud*, Cairo: Dar al-Misriyah, 1988, Book 8, Hadith 2663. See also < <http://hadith.al-islam.com/Display/Display.asp?Doc=4&Rec=3291> > .

ה שימוש הכפול המתוחכם הזה, בדעווה, בהטפה לאסלאם, בניסיון להוכיח שיש בו את כל התכונות הנפלאות בעולמנו, על אף המציאות הקשה והאלימה של השימוש בג'יהאד, הוא המאפיין את האידיאולוגיה הערבית-אסלאמית, את תפישותיה ואת מדיניות החוץ שלה. היא מציגה פנים שונות ושימוש מתוחכם באמצעים שונים, הכל בהתאם לזמן, לנסיבות, ולהזדמנויות. זוהי אומנות ממש בשימוש רציף ועקבי בכל האפשרויות והכלים, בוויכוחים ודיונים ובהבאת דברים עד כדי אבסורד. דבר זה גורם לאנשי המערב, בעיקר עקב גישת התקינות הפוליטית, להימנע מוויכוחים, לוותר שוב ושוב ובעיקר לפייס. לשפה יש תפקיד קריטי: בעוד שבמערב השימוש הוא בלשון המעטה (understatement), הרי השפה הערבית מדגישה את לשון ההגזמה וההפלגה (overstatement). בנסיבות אלה, מי משכנע יותר, מי משפיע יותר על דעת הקהל? אם כל יום מתחוללת שואה בפלסטין או פשעים נגד האנושות בעיראק, מדוע אותו אדם בנורבגיה, הקורא זאת שוב ושוב לא יאמין בכך? שהרי הוא מבין את שפת ההמעטה, ואם משתמשים בביטויים כאלה, הוא לא רואה בהם לשון הגזמה, אלא מתרגם לשפתו התרבותית ומאמין כי אכן מתחוללים אותם אירועים חריגים ואיומים. גרוע מכך, המוסלמים מנצלים את חוסר הידע בדעת הקהל העולמית על-מנת לקדם את העניין האסלאמי באגרסיביות ולהציגו באופן שונה מהותית מהמציאות, תוך עיוות אמיתות והצהרות חסרות שחר בנוגע למציאות. כל עוד העולם החופשי לא יתפכח ויבין את משמעויות התופעה התרבותית הקשה הזאת, הם ימשיכו, מצד אחד, לטעון שהאסלאם הוא הכל – דמוקרטיה, זכויות אדם, חירויות מוחלטות, וחנון ורחום – ומצד שני, כי היתר לא רק פגומים ערכית ומוסרית אלא נחותים לעומת האסלאם, וכי ייעודו העולמי הוא לשלוט על העולם.

את המתכונת הנכונה של הגישה האסלאמית כלפי ה"אחר" נקבל מרשימת פסוקי הקוראן להלן: המלחמה מחויבת על כל המאמינים (2: 216). זהו ג'יהאד למען אללה (2: 244) כנגד כוחות השטן (4: 76), הכופרים והצבועים ואנשי הספר היהודים והנוצרים (5: 9, 29: 9, 73: 9, 66: 9). הפקודה למאמינים היא לערוף את ראשי הכופרים (12: 8, 47: 4), ולהטיל טרור בלבבותיהם (3: 151, 8: 60), כולל היהודים והנוצרים (2: 59) למען העולם הבא (4: 74). אם יעשו זאת, השהדא יזכו בגן עדן (3: 195, 72: 9, 22-23: 13, 4: 6-47) ושכרם יהיה בתולות שחורות-עין (51-54: 44, 20-22: 52, 24-22: 56), והבשורה החשובה מכל, שהם אינם מתים אלא חיים לצידו של אללה (2: 154, 3: 169-171). את 'הסובלנות' האסלאמית נלמד מהחדית' המיוחס למוחמד: "כל מי שמתווכח עם פסוק אחד מהקוראן – ערוף את ראשו" (סונאן אבן מג'אה).

34 סורה 11 פסוק 28; סורה 19 פסוקים 43-47; סורה 20 פסוק 43.
35 A. Abel, "dar al-harb", "dar al-Islam", *The Encyclopedia of Islam*,
vol. 2, pp. 126-128. כמה פרשנים הציעו גם סטגוריה שלישית של
דאר אל-צולח (תחום שביתת-הנשק) או דאר אל-עהד (תחום
ההסכם), כדי לאבחן סיטואציות ספציפיות, אך הכל תחת הריבונות
האסלאמית ובעיקר ההסכמה המוחלטת שלהם.
36 Cheragh, *A Critical Exposition of the Popular Jihad*, pp. 114-119.
See also pp. 16-27.
37 Ibid., paragraph 100, pp. 124-125.
38 הם מצטטים את: סורה 23 פסוק 96; סורה 28 פסוקים 54-55;
סורה 41 פסוק 34; סורה 42 פסוק 40. כמובן, כל הסורות האלה הן
מהעידן של מכה.
39 Khalid Y. Blankinship, *The End of the Jihad State*, Albany: State
University of New York Press, 1994.
40 Fred Donner, *The Early Islamic Conquests*, Princeton: Princeton
University Press, 1981, p. 113.
41 Murad Hoffmann, *Islam the Alternative*, Reading: Garnet
Publishing, 1993, pp. 89-96; 130-132; 135-144.
42 שם, ע"ע 74, 85 בהתאמה. ראה גם: ע"ע 33-42.
43 שם, ע"ע 161.
44 Mahmoud Shaltut, *al-Qur'an wal-Qital*, Cairo: Matba'at al-Nasr wal-
Itihad al-Sharqi, 1948.
45 בתרבות הערבית סבלנות משמעה מאמצים נמשכים להשגת מטרה
נשפת ומסתמכת על עקביות ונחישות. בקוראן יש לזה משמעות של
סיבולת ועמידה עיקשת: סורה 2 פסוקים 153, 250; סורה 3 פסוק
200; סורה 38 פסוק 17. ראה גם משמעויות המושגים הללו
והתפתחותם באנציקלופדיה של האסלאם, כרך 11, ע"ע 434-438.
46 Maulana Yunus Osman (editor and compiler), *Mishkat al Masabih*,
Lahore: Ashraf, 1975, nos. 147, 721, 810, 811, 1130,
< <http://www.jamiat.org.za/isinfo/mishkat.html> > .

17 Malik Ibn Anas, *al-Muwatta': The First Formulation of Islamic Law*,
London: Kegan Paul, 1989, Book 21, ahadith 8, 9, 10. See also
Imam Nawawi: < [http://hadith.al-islam.com/Display/Display.asp?](http://hadith.al-islam.com/Display/Display.asp?Doc=1&Rec=4215)
18 > .
19 התעמלנים האסלאמיסטים אינם מצטטים את המקור.
20 Al-Tirmidhi, *Sahih*. Vol. 7, p. 36.
21 Al-Bukhari, *Sahih*, vol. 4, no.53; Muslim, *Sahih*, vol. 11, no. 2013.
22 Al-Bukhari, *Sahih*, vol. 4, no.72.
23 Transmitted by al-Tirmidhi and Muslim: According to *Mishkat al-*
Masih, Vol. 1, no. 808.
24 Al-Bukhari, *Sahih*, vol. 4, no. 216.
25 Ibid., vol. 2, no. 70; Muslim, *Sahih*, vol. 5, no. 1841.
26 Ibn Kathir, *Tafsir of Ibn Kathir*, pp. 37, 38. See also examples in
Ishaq's *Sirat Rasulallah*, pp. 547, 614, 615, 645, 668, and 669.
27 Muhammad Ibn Jarir al-Tabari, *The History of al-Tabari:*
Muhammad at Mecca, Albany: State University of NY Press, vol.
6, 1988, pp. 56-59.
28 Alfred Guillaume, *The Life of Muhammad: Ibn-Ishaq's Sirat Rasul*
93 Allah, Oxford: Oxford University Press, 1955, p. 111;
פסוקים 1-8 מעידים כי אלה מצא את מוחמד יתום ונתן לו מפלט.
29 Francis E. Peters, *Muhammad and the Origins of Islam*, Albany:
State University of New York Press, 1994, p. 160.
30 al-Tabari, *The History of al-Tabari*, 1988, pp. 93-94, 98-99, 105,
112-113, 115, 118, 121-124; Guillaume, *The Life of Muhammad:*
Ibn Ishaq's Sirat Rasul Allah, pp. 143, 145.
31 Muslim, *Sahih*, Book 19, no. 4294.
32 Al-Bukhari, *Sahih*, vol. 4, nos. 42, 311.
33 Ibid., vol. 4, no. 65.
34 *Surah 5* verse 21; *Surah 7* verse 137; *Surah 17* verse 104; *Surah*
10 verses 93-94.